

Més enllà d'"Al mar" hi ha vida

Crònica de l'assaig general obert al públic del nou directe de Manel a la sala Salamandra 1

Aquest divendres 6 de maig **Manel** van presentar per primera vegada les cançons del quart disc, *Jo competeixo* (Warner, 2016), en un assaig obert a unes 850 persones a la sala Salamandra 1 de l'Hospitalet de Llobregat, coincidint amb el vintè aniversari de la sala de concerts.



Manel. Foto: Noemí Elías

Publicat el nou rumb electrònic de *Jo competeixo*, el repte i la incògnita era saber com sonarien en directe. Els barcelonins han volgut mantenir les bases de les cançons? Sí, però seguint amb el format elèctric del tercer disc *Atletes, baixin de l'escenari* (DiscMedi/Warner, 2013) amb l'afegit que el baixista Marti Maymó s'encarrega de les programacions. Això sí, la mala notícia per a alguns és que al nou repertori ja no hi ha lloc per a "Al mar". Que ningú s'atreveixi a preguntar una vegada més per l'ukelele, perquè queda clar que l'han aparcat definitivament de manera simbòlica.

L'assaig general d'aquest divendres 6 de maig va començar gairebé una hora tard, però no hi havia males cares entre el públic, més aviat al contrari. El premi era justificat: poder escoltar abans que ningú una de les bandes més populars del moment. De fet, el silenci regnava quan el quartet cantava temes nous, mentre que els assistents corejaven a ple pulmó els ja clàssics que van escollir dels treballs anteriors.

L'hora i mitja de concert va presentar totes les cançons del quart disc -excepte "Avança, vianant"- i una tria difícil però encertada de la seva discografia: "Desapareixiem lentament", "Ai, Yoko!",

"Boomerang", "Mort d'un heroi romàntic", "Ai, Dolors", "Quin dia feia, amics...", "Benvolgut" i "Teresa Rampell".

De la mateixa manera que al nou àlbum, "Les cosines" va trencar el gel, i seguida de "BBVA" van ser les escollides per experimentar també al directe amb reverberació a la veu de Guillem Gisbert. Concentrats, el quartet es va deixar anar a mesura que avançava l'actuació. El punt àlgid de la vetllada va ser sense cap mena de dubte la llarga i reflexiva "Jo competeixo", que creix constant i intensa, amb els versos més punyents i esperats de la nit.

El saber fer particular de la banda no s'acompanya ja de balls estranys, però és impossible no deixar-se endur per l'enganxosa "Sabotatge". És una posada a escena neta i minimalista, amb una il·luminació a *tempo* amb el ventall de colors vius que recorden la portada del disc.